

din nopțile trecute, adică acel chip scofălcit, cocoșat și zmolit la față ca o *Babă Hărădă* care mă striga pe nume și 'mî rinjia încurajîndu-mă cu sarcasticul seu „Speră! speră!”, In acel minut părea că auz grăindu-mî aceste batjocoritoare cuvinte. Imî perdusem rațiunea, și nu știu ce-am mai făcut in acea noapte.

„Când m'am trezit a doua-zi, eram bolnav de friguri, lungit in patul meu la al cărui căpetaiū se găsia de strajă un bărbos sergent-de-uliță.

„Il întrebaiū ce căuta, și 'mî spuse că din noatea trecută, găsindu-mă pe uliță 'i se păruse că sunt nebun, mă pusese intr'o birjă și mă dusese la poliție; că acolo, căutând prin buzunarele mele, descoperise cine eram, și că m'a transportat la otelul unde eram in gazdă.

„Imî readunaiū mințile,—și aducēndu-mî aminte de cele petrecute, mă in-torseiu cu capul spre perete și murmuraiū intr un chip involuntar fatalele cuvinte: „Speră! speră!”,... Era visul cu Elvira cea frumoasă ce se schimba in babă, era Elvira care-și scotea peruca, dinții și arcurile... era baba ce zărisem prin colțul de geam și care imî muncise inima, simțurile și spiritul, in acea seară blestemată și in curgere de o lună de zile.. Era in fine un vis ce se realizase!...,

Și Romilă vrēnd să ne arate că 'și terminase povestirea, ceru chelnerului încă un *Dublu coniac*, ca și cum ar fi donit sa innece in tărimea alcooliceî beuturi acele amîntri atât de desgustătoare pentru dēnsul și atât de ciudate pentru noi.

Intāmplarea prietenului meu, mă făcu să cuget adānc asupra mășcilor sub care se ascund păcatele lumești și să mă conving de adevērul ce conțin proverbele care spun, că nu tot ce lucește este aur, că de departe calu 'ș bate, iar de-aproape ochiî scoate.

Cāt de bine ar fi să ne ferim de amāgirea ochilor; poate n'am păți neajunsuri ca b'etul Radu Romilă *Y no os digo mas!*. . cum zicea adesea Șan io-Panza scutierul flușturatecului cavaler rătăcitor Don *Chișot de la Mancía*.

Bra la, 1882.

F NE

Mihail Demetrescu

URSUL ȘI VULPEA

FABULĂ

—Ce faci cumătră? Ce ai s os din baltă?

Ursul intreabă ca mare Domn

— Am prins un somn

Dragă cumetre și sé tot saltă...

Sē 'l țiu nu pot.

Ah! Ce m'nune! L'ai prins? Cu cine?

—Cu al meu bot.

—Ți-ai mînjit botul?... Nu fac ca tine
Al meu e nobil, nu mi'l mênjesc,
Eu imi bag coada sê pescuiesc.

* *

Pe-atuncea Ursul o coadă lungă avea sê știți...
De nu mă credeți,—apoi citiți:
Darwin în carte'i nu ne arată
C'orî ce ființă a fost codată ?

* *

Ursul cum zise, coada 'și-o bagă...
'Și-o simte strênsă... și când să tragă...
Un pește groaznic i-o tot zgâlcește...
Sê luptă Ursul,—sê opintește ;
Nagoda ênsê, răgaz nu'i lasă ..
In coadă'i dinți'i mereu 'și-apasă...
De-o dată Ursul c'un răget saltă
Si fără coadă, iese din baltă...
Iar vulpea'i zise: Ți s'a căzut ;
Dar oare coada ce ți-a făcut ?

* *

Așa și'n lume când sê tot bat
Capii 'ntre dênșii, coadele-o pat.

Mircea Dimitriade.

FEREAȘTRA EI

Amicului meu A. Lupu Antonescu.

La fereaștra ei se vedeau vesele și strălucitoare flori, unele albe, altele roșii, amestecându-se și sărutându-se între ele ca niște dragi surori.

Dar, în mijlocul lor, la aceeași fereaștră, Maria 'și petrecea cea mai mare parte din zi, ocupată a le îngriji și a le privi.

Le privea cum îmbobocesc, cum înfloresc și cum se usucă, și când se uscă ea